

Sygn. akt IV K 113/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Nowak - Januchta

Protokolant: Paulina Puzia

Przy udziale Prokuratora: Aleksandry Krasuskiej-Szewczak

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 24 kwietnia 2017 r.

sprawy: **P. Ł.**

syna T. i L. z d. N.,

ur. (...) w L.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt **II K 455/12** za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. popełnione w dniu 29 lipca 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, postanowieniem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 24 lipca 2014 r. sygn. akt II Ko 1454/14 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim II Wydział Karny z dnia 3 września 2015 r., sygn. akt **II K 936/14**, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 3 lutego 2014 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 10 lutego 2016 r. sygn. akt II Ko 3703/15 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt **IV K 878/16**, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 12 maja 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

orzeka:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt II i III i wymierza skazanemu P. Ł. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres zatrzymania w sprawie II K 936/14 w dniu 07.09.2014r. oraz okres wykonywania kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 936/14 od dnia 24 maja 2016 r. do dnia 24 kwietnia 2017 r.;

III. w pozostałym zakresie wyżej wymienione wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie co do wyroku opisanego w pkt I;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Sygn. akt IV K 113/17

UZASADNIENIE

P. Ł. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt **II K 455/12** za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. popełnione w dniu 29 lipca 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, postanowieniem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 24 lipca 2014 r. sygn. akt II Ko 1454/14 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim II Wydział Karny z dnia 3 września 2015 r., sygn. akt **II K 936/14**, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 3 lutego 2014 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 10 lutego 2016 r. sygn. akt II Ko 3703/15 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt **IV K 878/16**, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 12 maja 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 2015, poz. 396) przepisów rozdziału IX ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (art. 85 -92 k.k.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi konieczność orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. po dniu 01 lipca 2015 r. Mając na uwadze, iż ostatni wyrok skazujący wydany w stosunku do skazanego P. Ł., tj. wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie IV Wydział Karny z dnia 12 stycznia 2017 r. sygn. akt IV K 878/16, uprawomocnił się w dniu 20 stycznia 2017 r., przy rozpoznaniu sprawy o wydanie wyroku łącznego w niniejszej sprawie Sąd stosował przepisy rozdziału IX ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. Kodeks Karny (art. 85 k.k. – 92 k.k.) w brzmieniu aktualnie obowiązującym, a więc po wejściu w życie z dniem 01 lipca 2015 r. ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Stosownie do treści art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Zgodnie z art. 570 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora. Po nadesłaniu przez Dyrektora Aresztu Śledczego w W. – S. informacji o skierowaniu do wykonania wobec skazanego P. Ł. orzeczeń Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim o sygn. II K 936/14 i Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie o sygn. IV K 878/16 sąd z urzędu wszczął postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie istnieją przesłanki do połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim II Wydział Karny z dnia 3 września 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 936/14 (pkt. II) oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny z dnia 12 stycznia 2017r. w sprawie o sygn. akt IV K 878/16 (pkt III) i orzeczenia wobec skazanego P. Ł. kary łącznej pozbawienia wolności. Jak wynika bowiem z akt sprawy, w tym z treści opinii o skazanym nadesłanej z Aresztu Śledczego W. - S. jedynie w tych sprawach orzeczone wobec skazanego kary pozbawienia wolności bądź nie zostały dotychczas wprowadzone do wykonania, jak w przypadku kary orzeczonej wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 878/16, bądź, jak w przypadku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt II K 936/14 jest w chwili obecnej wykonywana. Nie podlega natomiast połączeniu kara pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny z dnia 13 grudnia 2012r. w sprawie o sygn. akt II K 455/12 albowiem kara pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem została w całości wykonana przez skazanego w okresie od 26.11.2014r. do 26 maja 2015 r. (informacja o orzeczeniach i pobytach k. 23). Brak jest także podstaw do połączenia kary grzywny orzeczonej w sprawie o sygn. akt II K 936/14 albowiem w żadnym innym wyroku kara grzywny podlegająca połączeniu nie została orzeczona.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji) do ich sumy (zasada kumulacji). Z przepisu tego wynika, że Sąd może zastosować zasadę asperacji.

Rozważając, która z zasad wymiaru kary łącznej powinna być zastosowana wobec skazanego Sąd kierował się m. in. poglądami wyrażonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym również tym zapatrywaniem, iż „wydając wyrok łączny Sąd orzekający powinien rozważyć przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej” (wyrok SN z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW 1984 z. 5-6, poz. 65). Sąd rozpoznający sprawę uwzględnił jednak również pogląd, zgodnie z którym orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy bowiem od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie przez skazanego wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01).

W związku z powyższym, a także mając na uwadze dyspozycję art. 86 § 1 k.k. należy wskazać, iż spośród wyroków podlegających połączeniu wskazanych w pkt II i III najwyższa z kar wymierzonych skazanemu P. Ł. to 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt II K 936/14. Natomiast suma kar orzeczonych w/w wyrokami to kara 2 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd rozważył stopień związku podmiotowo – przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Należy wskazać, że przestępstwa objęte wyrokami wskazanymi w pkt II i III o ile zostały skierowane przeciwko tym samym rodzajowo dobrom prawnym, tj. przeciwko mieniu, to jednak skazany dopuścił się ich na przestrzeni znacznego, bowiem ponad dwuletniego okresu czasu. Z uwagi na powyższe okoliczności stwierdzić należy, że brak jest ścisłego związku podmiotowo - przedmiotowego, co przemawia przeciwko orzekaniu kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Wymierzając P. Ł. karę łączną Sąd uwzględnił także treść dotyczącej go opinii z Aresztu Śledczego W. - S. (k. 20). Należy wskazać, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji ocenione zostało jako poprawne. Skazany podczas swojego pobytu nie był nigdy karany dyscyplinarnie. Swoim zachowaniem i postawą nie stwarza trudności wychowawczych, przestrzega przepisów porządkowych, oraz nie jest związany z podkulturą przestępczą. Jednocześnie do położonych odnosi się zgodnie z wymogami regulaminu. Na temat popełnionych przestępstw i dotychczasowego sposobu życia

wypowiada się bezkrytycznie a stopień jego demoralizacji oceniony został jako umiarkowany. Nadto wobec skazanego nie stosowano dotychczas środków przymusu bezpośredniego. Ukończył program readaptacji społecznej z zakresu profilaktyki uzależnień. Zatrudniony jest odpłatnie jako pracownik ogólnobudowlany i z powierzonych obowiązków wywiązuje się w stopniu dobrym. Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, że nadesłana opinia jest dla skazanego dość korzystna. Okoliczność ta przemawiała zatem za orzeczeniem wobec niego kary łącznej na zasadzie zbliżonej do absorpcji.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał również na względzie dotychczasowy sposób życia P. Ł.. Należy wskazać, że skazany karany był za przestępstwa przeciwko mieniu, które to czyny charakteryzują się przeciwieństwem znacznym stopniem szkodliwości społecznej. Przeciwnie zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji przemawia zatem dotychczasowy sposób życia skazanego, który wynika z informacji z K. (k. 10 – 11). Wymierzone wobec skazanego kary nie spowodowały u niego refleksji nad swoim postępowaniem i nabrania respektu dla wartości chronionych przez obowiązujący porządek prawny co skutkowało zarządzaniem wykonania kar uprzednio warunkowo zawieszonych. Dotychczasowy sposób życia skazanego świadczy tym samym o znacznym stopniu jego demoralizacji i zdaniem Sądu wymaga długiego okresu jego resocjalizacji w warunkach izolacji od społeczeństwa. W ocenie Sądu kara łączna wymierzona na zasadzie całkowitej absorpcji nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a także nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym, gdyż prowadziłaby do nieuzasadnionego „premiowania” skazanego i nadmiernej redukcji orzeczonych wobec niego kar. Należy przy tym zauważyć, iż Sądy orzekające w poszczególnych sprawach, w których w/w został skazany dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów jakich się skazany dopuścił. Tym samym przyznanie oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar jednostkowych nie jest ze względów oczywistych dla skazanego korzystny. Ponadto należy mieć na uwadze, że decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej mają w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie ma odnieść kara w stosunku do osoby skazanego. Analiza dotychczasowego sposobu życia skazanego nie pozwala postawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Skazany mimo dwukrotnie udzielonych mu przez wymiar sprawiedliwości ostrzeżeń i szans poprawy nie zmienił swojego postępowania i powracał na drogę przestępstwa. Rodzaj popełnionych przez skazanego przestępstw przemawia także za przyjęciem, że ogół jego przestępczej działalności charakteryzuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. Jednocześnie wskazać należy, że instytucja kary łącznej nie jest i nie może być formą automatycznego łagodzenia odpowiedzialności karnej, albowiem trudno przyjąć, aby zasadnym było premiowanie skazanego ulgą za to, że dopuścił się przestępstw. Tym samym całkowicie nieuzasadnione byłoby zatem wymierzenie skazanemu kary zbliżonej do dolnego progu wymiaru kary łącznej, gdyż w istocie prowadziłoby to do darowania skazanemu części kar. W tych okolicznościach redukcja kar poprzez stosowanie absorpcji w szerokim zakresie stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która służy przeciwieństwu ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich dopuścił się w swoim życiu. W tym miejscu należy podkreślić również, że kara łączna nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, lecz być instytucją gwarantującą racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw. Wszystkie powyższe okoliczności dotyczące trybu życia skazanego świadczą zdaniem Sądu o znacznym stopniu demoralizacji skazanego, w konsekwencji również przemawiają przeciw stosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji.

Reasumując wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd uznał, iż wymierzona kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą adekwatną do całościowego zachowania skazanego, skłoni go też do poczynienia rzeczywistej refleksji nad własnym postępowaniem i uświadomi mu nieopłacalność wchodzenia w konflikty z prawem. Kara taka będzie też zdaniem Sądu karą sprawiedliwą w odczuciu społecznym, spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu kara łączna pozbawienia wolności wymierzona na zasadzie absorpcji, nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a przede wszystkim nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Należy jeszcze raz zauważyć, iż Sądy orzekające w poszczególnych sprawach, w których P. Ł. został skazany dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Sąd wydający obecnie wyrok łączny nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w osądzonych sprawach.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 936/14 w dniu 07.09.2014 r. oraz okres wykonywania kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 936/14 od dnia 24 maja 2016r. do dnia 24 kwietnia 2017r.

Na podstawie art. 572 k.p.k. wobec braku warunków do objęcia wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 455/12 (pkt I) Sąd w tym zakresie postępowanie umorzył.

Biorąc pod uwagę fakt, iż skazany P. Ł. odbywa karę pozbawienia wolności Sąd zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.